

Bratia a sestry v Ježišovi Kristovi, milí Ždiarania a Javorinčania

Prežívame najkrajšie liturgické obdobie. Slávime sviatky Zmŕtvychvstania Pána. Nachádzame sa v situácii, v akej sa nachádzali apoštoli v dnešnom evanjeliu. Sme zo strachu za zatvorenými dverami. Apoštoli sa obávali Židov, my sa obávame choroby a smrti. Kristus prichádza aj do našich rodín, za naše zatvorené dvere a vraví: „Pokoj Vám.“ V dnešnom evanjeliu je však aj Tomáš, ktorý nie je s apoštolmi a pochybuje. Kristus sa zjavuje a pozýva Tomáša, aby sa presvedčil a na záver mu vraví: „Nebud' neveriaci, ale veriaci.“ Tomáš v hneď vyznáva „Pán môj a Boh môj.“

V tomto „neveriacom“ Tomášovi sa nachádza ľudstvo od stvorenia sveta. Stále pochybuje o Božej láske, o Božom milosrdenstve a o Božej všemohúcnosti. Veľmi pekne sme to mohli sledovať pri liturgickom slávení Veľkonočnej vigílie, keď sme počúvali Božie slovo. Boh sa nám ukázal, ako spravodlivý, milosrdný, všemohúci. Najkrajšie sme to mohli vidieť v treťom čítaní, ktoré vraví o vyslobodení izraelitov z otroctva v Egypte. Izraeliti prežívali veľmi zložitú situáciu. Situáciu strachu, útlaku, nespravodlivosti a pýtali sa čo bude ďalej?

Aj my sa dnes tak, ako Izraeliti, ale aj ako apoštoli pýtame, čo bude ďalej, ako to prežijeme a či to vôbec prežijeme. Pri týchto otázkach častokrát upadáme do zúfalstva, alebo beznádeje. Dávajme však veľký pozor, lebo zúfalstvo a beznádej sú v prvom rade prejavom temnoty – tmy – hriechu v našom živote. Vo Sv. Písme čítame : „Svetlo prišlo na svet a tmy ho neprijali.“ Ak sa chceme zbaviť temnoty prijmime svetlo, ktorým je Kristus. V prijatí tohto svetla nám častokrát bráni strach – temnota. Prvé povzbudenie pre apoštolov z úst Krista po jeho zmŕtvychvstaní sú slová: „Nebojte sa!“ A tak sa nebojme. Otvorme svoje srdcia pre Krista a jeho lásku. Dnes nemôžeme prísť do kostola, aby sme demonštrovali svoju vieru, ale môžeme túto vieru začať prežívať v našich rodinách a domovoch spoločnou modlitbou, čítaním Sv. Písma, svojou osobnou prítomnosťou v rodine. V tomto čase si uvedomujeme a spoznávame novú hodnotu života, upravujeme svoje priority, prehodnocujeme svoj doterajší spôsob života. Začíname objavovať Boha v našom živote a snažíme sa prijať Božie svetlo do nášho života. Každý kresťan sa modlí modlitbu „Otče náš“ a v tejto modlitbe opakuje výzvu: „bud' vôľa tvoja.“ Prijmime túto vôľu do našich sŕdc. Nenechajme temnotu aby zaplnila naše vnútro. Nebud'me ako Izraeliti, ktorí neustále pokúšali Boha a s ničím neboli spokojní. Nebud'me ako apoštoli, ktorí boli na chvíľu zo strachu za zatvorenými dverami. Bud'me ľuďmi, ktorí sa oblečú v Krista, ktorí príjmu jeho slovo a podľa neho budú aj žiť. Počas posledných nediel' sme sa pri bohoslužbách (a neskôr pri písaných zamysleniach) zamýšľali nad dodržiavaním Božieho zákona, nad odpustením a zmierením. Sledovali sme samotného Krista ako dokázal premôcť pokušenie diabla. Počuli sme : „Ak prinášaš svoj dar pred oltár a zistíš že máš brata, ktorý sa na teba hnevá nechaj ten dar tam, a choď sa najprv zmieriť zo svojím bratom a tak príď a obetuj svoj dar.“ Posilňovali sme našu vieru. Teraz je tu čas túto vieru žiť. Je tu čas, kedy sme nechali svoje dary pred oltárom a Boh nás poslal zmieriť sa, odpustiť, zmeniť svoj život a svoje zmýšľanie. Počas posledných týždňov sme mohli sledovať – častokrát som Vás

nato v mojich príhovoroch upozorňoval – ako si ľudia prestali vážiť základné Bohom dané hodnoty a pravdy, a chceli nás presvedčiť, že my máme právo tieto hodnoty meniť a upravovať podľa požiadaviek spoločnosti. Aj faraón si myslel že môže všetko, že môže zotročovať ľud, a byť k nemu nespravodlivý. Myslel si, že sa môže protiviť a vysmievať Bohu. Mal istotu, že on je bohom Egypta. Mohol si to myslieť, mohol tak žiť, mohol sa vysmievať až do chvíle, kedy skutočný - živý Boh zasiahol. K tomu, aby zmenil svoj názor, muselo zomrieť množstvo ľudí – prvorodených.

A tak sa pýtam :

Koľko ľudí musí umrieť, aby sme my zmenili svoj názor? Aby sme poznali, že nie sme bohmi ale sme Božími deťmi? Aby sme nanovo prijali ako základ nášho života zmluvu, ktorú Boh uzatvoril s Mojžišom a potvrdil príchodom svojho syna na tento svet.

Koľko ľudí musí zomrieť, aby sme si uvedomili, že odpustenie, zmierenie, rešpektovanie Božieho zákona je jediná cesta, po ktorej ľudstvo a celá EÚ musí začať kráčať?

Koľko ľudí musí zomrieť aby sme dokázali odpustiť?

Koľko ľudí musí zomrieť, aby sme dokázali milovať?

Koľko ľudí musí zomrieť, aby sme začali naozaj veriť?

Na túto otázku Vám žiaľ neviem odpovedať. Viem však, že ak si oblečieme nového človeka, ak si uvedomíme, že naše telo je chrámom Ducha Svätého, ak prijmeme najväčšie prikázanie – „miluj Boha nadovšetko a svojho blížneho, ako seba samého.“ Ak dokážeme zanechať „hrnce plné mäsa“ ak dokážeme pochopiť že „nielen z chleba žije človek“, ak dokážeme prijať že „jedine Bohu sa budeme klaňať a jedine jemu budeme slúžiť.“ Ak si toto všetko ako národ, ako členovia EÚ, ako rodičia, bratia a sestry uvedomíme, ak to začneme žiť, potom sa môžeme vrátiť pred oltár, obetovať Bohu naše dary a spolu so sv. Tomášom vyznať: „Pán môj a Boh môj.“

Na záver Vás chcem milí moji Ždiarania a Javorinčania znova ubezpečiť, že každý deň za nás všetkých obetujem svätú omšu. Prosím nášho Nebeského Otca, aby nás všetkých ochraňoval a daroval nám zdravie a milosť. I naďalej Vás povzbudzujem k spoločnej modlitbe v rodinách. Nech každý deň v našej farnosti o 20.00 hod. zaznieva z každej našej domácnosti prosba o záchranu. Prosme prostredníctvom našej Nebeskej Matky Panny Márie, patrónky našej farnosti – modlitbou **slávnostného ruženca**, modlitbou Korunky Božieho Milosrdenstva a Modlitbou za blahorečenie Božieho služobníka biskupa Jána Vojtaššáka. Na spoločnú modlitbu nás vyzve hlas našich zvonov. Nech toto naše spojenie vyjadrí svieca zapálená v našich oknách. Toto nech je prejav našej podpory a vzájomnej blízkosti.

Matúš Perignáth
farár